

w stanie nieczynnym — uposażenie w wysokości uposażenia emerytalnego, jakoby im się należało, gdyby ich niezdolność do służby była trwała. Ci zaś, którymby prawo do uposażenia emerytalnego nie przysługiwało, otrzymują po upływie pół roku przebywania w stanie nieczynnym uposażenie w wysokości najniższego uposażenia emerytalnego.

Wojskowi zawodowi w stanie nieczynnym z powodu czasowej niezdolności do służby, stwierdzonej przez komisję superrewizyjną przy współdziałaniu delegata Ministerstwa Skarbu, których niezdolność do służby powstała z przyczyn związanych ze służbą wojskową, otrzymują przez cały czas pozostawania w stanie nieczynnym pełne uposażenie.

§ 4. Wojskowi zawodowi w stanie nieczynnym z powodu zredukowania etatów, otrzymują pełne uposażenie w ciągu lat 3, o ile zaś nadal pozostają z powyższej przyczyny w stanie nieczynnym nie otrzymują żadnego uposażenia.

§ 5. Do szeregowych zawodowych, przeniesionych ze stanu nieczynnego do rezerwy, mają zastosowanie postanowienia art. 48 i 49 ustawy z dnia 29 października 1920 r. (Dz. U. R. P. № 106 poz. 699).

§ 6. Postanowienia art. 53 i 54 ustawy z dnia 29 października 1920 r. (Dz. U. R. P. № 106 poz. 699) odnoszą się do wojskowych zawodowych, pozostających w stanie nieczynnym, o ile pobierają uposażenie w całości lub części.

§ 7. Wykonanie niniejszego rozporządzenia powierza się Ministrowi Spraw Wojskowych w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

§ 8. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *W. Sikorski*

Kierownik Ministerstwa Skarbu: *B. Markowski*

Minister Spraw Wojskowych: *Sosnkowski*

39.

Rozporządzenie Ministrów: Spraw Wewnętrznych i Skarbu

z dnia 20 grudnia 1922 roku

wydane w porozumieniu z Ministrami: Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego oraz Poczt i Telegrafów w sprawie współdziałania urzędów stanu cywilnego i urzędów gminnych (magistratów), mających siedzibę na obszarze b. dzielnicy rosyjskiej, przy wymiarze podatku spadkowego.

Na podstawie art. 35 ustawy o opodatkowaniu spadków i darowizn z dnia 29 maja 1920 r. (Dz. U. R. P. r. 1920, № 49 poz. 299) w brzmieniu ustawą art. 5 ustawy z dnia 31 marca 1922 r. w przedmiocie zmiany niektórych przepisów o opodatkowaniu spadków i darowizn (Dz. U. R. P. № 33 poz. 263) oraz rozporządzeń Rady Ministrów z dnia 9 sierpnia 1921 r. (Dz. U. R. P. № 71 poz. 476) i z dn. 16 paź-

dziernika 1922 r. (Dz. U. R. P. № 96 poz. 886) zarządza się co następuje:

I. Przepisy dla urzędów stanu cywilnego.

§ 1. Rozporządzenie niniejsze obowiązuje urzędy stanu cywilnego, mające siedzibę na obszarze b. dzielnicy rosyjskiej łącznie z Ziemią Wileńską.

§ 2. Urząd stanu cywilnego zakłada w pierwszym dniu każdego miesiąca „wykaz wypadków śmierci, przeznaczony dla urzędu skarbowego”.

Wykaz ten należy prowadzić według wzoru, załączonego do niniejszego rozporządzenia. Potrzebnych formularzy dostarcza urząd skarbowy (§ 7 niniejszego rozporządzenia), do którego urząd stanu cywilnego ma wysyłać swe zapotrzebowania.

§ 3. Urząd stanu cywilnego winien każdy akt zejścia zapisać do wykazu niezwłocznie po wciągnięciu go do księgi zgonów.

§ 4. W kolumnie 1 wykazu rozpoczyna się z początkiem każdego miesiąca nową numerację.

§ 5. Urzędnik stanu cywilnego ma wypełnić tylko kolumny 1—7 a po upływie każdego miesiąca wykaz podpisać, zaopatrzyć w pieczęć i przesłać urzędowi skarbowemu (§ 7) najpóźniej do piątego dnia następnego miesiąca (np. wykaz za styczeń do dnia 5 lutego).

O ile jednak urzędnik stanu cywilnego nie jest duchownym właściwego wyznania, lecz funkcjonariuszem komunalnym lub policyjnym, to odnośny urząd gminny (magistrat) lub urząd policyjny ma wypełnić także kolumnę 8 ewentualnie też kolumny 9—12 według zasad, podanych w § 11, i przesłać wykaz urzędowi skarbowemu w ciągu miesiąca następnego (np. wykaz za styczeń do końca lutego).

§ 6. Jeśli w pewnym miesiącu nie zapisano żadnego aktu zejścia do księgi zgonów, to należy o tem zawiadomić urząd skarbowy (§ 7).

§ 7. O ile w rozporządzeniu niniejszem jest mowa o urzędzie skarbowym, należy przez to rozumieć:

w mieście Warszawie — I urząd skarbowy podatków i opłat skarbowych;

w mieście Łodzi — II urząd skarbowy podatków i opłat skarbowych;

w powiecie warszawskim — urząd skarbowy podatków i opłat skarbowych na powiat warszawski;

w powiecie łódzkim — urząd skarbowy podatków i opłat skarbowych na powiat łódzki;

na pozostałym obszarze b. dzielnicy rosyjskiej — urząd skarbowy podatków i opłat skarbowych danego powiatu.

§ 8. Opłaty pocztowe, należne z powodu korespondencji urzędu stanu cywilnego z urzędem skarbowym, prowadzonej w myśl niniejszego rozporządzenia, pokrywa urząd skarbowy.

Urząd stanu cywilnego wysyła swe listy nieopłacone, umieściwszy na przesyłce na stronie przedniej uwagę: „Urzędownie — opłatę pocztową uiszcza adresat”. Urząd skarbowy nie może odmówić przyjęcia przesyłki pocztowej zaopatrzonej powyższą uwagą.

